

4 записа за 4—5 хиляди гроша, които бѣхъ всичко туй опазилъ отъ избѣгванието си, гдѣто и тѣхъ изгубихъ. Слѣдъ недѣля врѣме ходихъ на Чирпанъ, едвамъ намѣрихъ по черковитѣ двѣ ризи та ги купихъ и се прибличихме съ тѣхъ, дордѣто се настанихме и прибрахме всички въ градътъ. Когато си дойдохъ отъ Чирпанъ заварихъ вечерята у дома, майка си и голѣмата си сестра които бѣхж робини, да си дошле и се расплакахме, че сме се видѣли пакъ живо и здраво, за които мислехме че сж избити, та разказахме на сестра си, че и 4 тѣхъ ѝ дѣца сж живи и здрави, а само зетъ ни убитъ въ бѣганието както и другитѣ ми братия. Прѣзъ Януарий, Февруарий даже и прѣзъ Марта нѣкои едвамъ можахж да се завърнатъ на огнищата си; и се настанявахж до колкото можахж все въ турскитѣ остали кѣщи, като бѣхж изгорѣли българскитѣ; защото тогава турцитѣ бѣхж избѣгали и ги нѣмаше, освѣнъ единъ старъ, съ когото се подигравахж съ него тукъ тамъ по дюкянитѣ. Слѣдъ завръщанието на бѣжанцитѣ и отпусканieto на робинитѣ отдолу, когато дойдохж въ града, появи се голѣмъ гладъ въ него, гдѣто полицията и стояцитѣ тогава тамъ на чело, неможахж да расправятъ само вдовицитѣ и сирацитѣ за храна и кѣщи да ги настаняватъ, а колко повече приходящитѣ русски войски за квартира; щото появи се една голѣма мжчнотия съ тия бѣдни, която само членоветѣ на полицията, тий знаяхж попарата и расправията имъ, дордѣ да ги турятъ въ редъ. Всеки день имаше въ полицията безбройно натрупано множество отъ жени, мжъе и дѣца, които искахж помощи, храна и облѣкло кѣщи и пр.; та нѣмаше свършване главоболията имъ. Азъ сѣдѣхъ до 9-ий Марта въ града, въ когото бѣше се появило тифосъ (тѣжка болясть), който завличаше много люде, хващаше п ги испращаше на вѣчно спокойствие отъ скърбитѣ и грижитѣ за припитаванието имъ; щото най-послѣ се рѣшихъ и отпразихъ да пжтовамъ въ Пловдивъ, като оставихъ майка си, сестритѣ си и болний си братъ Андона противъ тѣхното желанне и воля, въ когото прѣживѣхъ 4 мѣсеца, а отъ тамъ изъ разни мѣста на отечеството си да учителствовамъ. Азъ